

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 10 listopada 2022 r.*

Odwołanie – Pomoc państwa – Gwarancja państwa udzielona przez organ administracji – Kredyty udzielone trzem klubom piłkarskim Wspólnoty Walencji (Valencia CF, Hércules CF i Elche CF) – Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym – Stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim odnosi się ona do Valencia CF – Pojęcie „korzyści” – Ocena istnienia korzyści – Komunikat w sprawie gwarancji – Wykładnia – Obowiązek staranności spoczywający na Komisji Europejskiej – Ciężar dowodu – Przeinaczenie

W sprawie C-211/20 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 22 maja 2020 r.,

Komisja Europejska, którą reprezentowali G. Luengo, P. Němečková i B. Stromsky, w charakterze pełnomocników,

wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania były:

Valencia Club de Fútbol SAD, z siedzibą w Walencji (Hiszpania), który reprezentowali G. Cabrera López, J.R. García-Gallardo Gil-Fournier i D. López Rus, abogados,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Królestwo Hiszpanii, które reprezentowała M.J. Ruiz Sánchez, w charakterze pełnomocnika,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Arabadjiev (sprawozdawca), prezes izby, L. Bay Larsen, wiceprezes Trybunału, pełniący obowiązki sędziego pierwszej izby, P.G. Xuereb, A. Kumin i I. Ziemele, sędziowie,

rzecznik generalny: G. Pitruzzella,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

* Język postępowania: hiszpański.

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 7 kwietnia 2022 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 W swoim odwołaniu Komisja Europejska wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 12 marca 2020 r., Valencia Club de Fútbol/Komisja (T-732/16, EU:T:2020:98), w którym Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji (UE) 2017/365 z dnia 4 lipca 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) wdrożonej przez Hiszpanię na rzecz Valencia Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva, Hércules Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva i Elche Club de Fútbol Sociedad Anónima Deportiva (Dz.U. 2017, L 55, s. 12) (zwaney dalej „sporną decyzją”) w zakresie, w jakim dotyczy ona Valencia Club de Fútbol SAD (zwanego dalej „Valencia CF”).

Ramy prawne

- 2 Zgodnie z pkt 2.2 obwieszczenia [komunikatu] Komisji w sprawie zastosowania art. 87 i 88 traktatu WE do pomocy państwa w formie gwarancji (Dz.U. 2008, C 155, s. 10, zwanego dalej „komunikatem w sprawie gwarancji”):

„Zwykle beneficjentem pomocy jest kredytobiorca. Jak wskazano w pkt 2.1, ponoszone ryzyko powinno być normalnie wynagradzane odpowiednią stawką. Jeżeli kredytobiorca nie musi płacić tej stawki lub płaci niską stawkę, odnosi pewną korzyść. W porównaniu z sytuacją, w której nie udziela się gwarancji, gwarancja państwowa umożliwia kredytobiorcy uzyskanie korzystniejszych warunków finansowych kredytu w stosunku do normalnie dostępnych na rynkach finansowych. Zazwyczaj dzięki gwarancji państwowej kredytobiorca może uzyskać niższe stopy procentowe [lub] przedstawić niższe zabezpieczenie. W pewnych przypadkach kredytobiorca bez gwarancji państwowej nie byłby w stanie znaleźć instytucji finansowej gotowej udzielić kredytu na żadnych warunkach. Gwarancje państwowe mogą zatem ułatwiać tworzenie nowych firm i umożliwiać pewnym przedsiębiorstwom pozyskanie środków finansowych na rozpoczęcie nowej działalności. Podobnie gwarancja państwowa może przyczynić się do tego, że upadająca firma będzie kontynuować działalność, zamiast poddać się likwidacji lub restrukturyzacji, tym samym potencjalnie zakłócając konkurencję”.

- 3 Punkt 3.1 komunikatu w sprawie gwarancji ma następujące brzmienie:

„Jeśli gwarancja indywidualna lub program gwarancji, do którego przystępuje skarb państwa, nie zapewnia[ją] żadnej przewagi przedsiębiorstwu, to nie stanowi[ą] on[e] pomocy państwa.

W tym kontekście Trybunał [...] potwierdził, że, aby określić, czy gwarancja lub program gwarancji zapewnia przewagę, Komisja powinna oprzeć swoją ocenę na zasadzie inwestora działającego w gospodarce rynkowej [...]. W związku z tym pod uwagę należy wziąć efektywne możliwości uzyskania przez przedsiębiorstwo beneficjenta równoważnych zasobów finansowych z wykorzystaniem rynku kapitałowego. Pomoc państwa nie wystąpi, gdy nowe źródło finansowania udostępnione jest na warunkach, które byłyby do przyjęcia dla przedsiębiorcy w normalnych warunkach gospodarki rynkowej [...].

4 W pkt 3.2 lit. a) i d) tego komunikatu wskazano:

„Jeśli chodzi o indywidualne gwarancje państwowe, Komisja uznaje, że spełnienie wszystkich wymienionych poniżej warunków wystarczy, aby wykluczyć istnienie pomocy państwa:

a) Kredytobiorca nie ma problemów finansowych.

Aby stwierdzić, czy należy przyjąć, że kredytobiorca ma problemy finansowe, stosuje się definicję zawartą we wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji [...].

[...]

d) Za gwarancje płaci się cenę odpowiadającą cenie rynkowej.

Jak wskazano w pkt 2.1, ponoszone ryzyko powinno być normalnie wynagradzane odpowiednią stawką za kwotę będącą przedmiotem gwarancji lub regwarancji. Kiedy cena gwarancji jest co najmniej tak wysoka, jak właściwy poziom odniesienia stawki za gwarancję na rynkach finansowych, gwarancja nie zawiera elementu pomocy.

Jeśli na rynkach finansowych nie można znaleźć właściwego poziomu odniesienia stawki za gwarancję, należy porównać łączny koszt finansowy gwarantowanego kredytu, w tym stopę procentową kredytu i stawkę za gwarancję, z ceną rynkową podobnego kredytu bez gwarancji.

W obu przypadkach, aby określić odpowiednią cenę rynkową pod uwagę należy wziąć charakterystykę gwarancji i objętego nią kredytu; obejmuje ona: kwotę i czas realizacji transakcji, zabezpieczenie udzielone przez kredytobiorcę i inne doświadczenia wpływające na ocenę wskaźnika spłaty, prawdopodobieństwo braku spłaty przez kredytobiorcę ze względu na jego sytuację finansową, sektor działalności i perspektywy, a także inne warunki ekonomiczne. Analiza ta powinna w szczególności umożliwiać klasyfikację kredytobiorcy na podstawie ratingu ryzyka. Taką klasyfikację może przedstawić agencja ratingowa o międzynarodowej renomie lub może to być rating wewnętrzny stosowany przez bank udzielający kredytu objętego gwarancją. Komisja podkreśla powiązanie między ratingiem a wskaźnikiem braku spłaty opracowane przez międzynarodowe instytucje finansowe, których prace są również powszechnie dostępne [...]. Aby ocenić rynkowy charakter stawki, państwo członkowskie może dokonać porównania cen płaconych na rynku przez przedsiębiorstwa posiadające podobny rating.

W związku z tym Komisja nie zgadza się, że stawkę gwarancyjną ustala się według jednej stawki, uznanej za odpowiadającą ogólnemu standardowi branżowemu”.

5 Punkt 3.6 wskazanego komunikatu przewiduje:

„Niespełnienie jednego z warunków określonych w pkt 3.2–3.5 nie oznacza automatycznego uznania gwarancji lub programu gwarancji za pomoc państwa. W przypadku wątpliwości, czy planowana gwarancja lub program nie stanowi pomocy państwa, należy zgłosić je Komisji”.

6 Punkt 4.1 tego komunikatu stanowi:

„Jeśli gwarancja indywidualna lub program gwarancji jest [są] niezgodn[e] z zasadą inwestora w gospodarce rynkowej, uznaje się, że stanowi[ą] on[e] program pomocy państwa. W związku z tym element pomocy wymaga kwantyfikacji, aby sprawdzić, czy pomoc można uznać za zgodną

ze specjalnym zwolnieniem pomocy państwa. W zasadzie uznaje się, że element pomocy to różnica pomiędzy właściwą ceną rynkową gwarancji udzielonej indywidualnie [...] a faktyczną ceną zapłaconą za ten środek.

[...]

Przy wyliczaniu elementu pomocowego w gwarancji Komisja zwróci szczególną uwagę na następujące elementy:

- a) w przypadku gwarancji indywidualnych – czy kredytobiorca ma problemy finansowe. [...] [zob. szczegółowe informacje zawarte w pkt 3.2 lit. a)]

Komisja stwierdza, że w przypadku spółek mających trudności gwarant działający w warunkach rynkowych, jeśli istnieje, w momencie naliczania gwarancji naliczyłoby wysoką stawkę, uwzględniając spodziewany współczynnik braku spłaty, jakiego oczekuje; jeśli prawdopodobieństwo, że kredytobiorca nie będzie w stanie spłacić kredytu staje się szczególnie wysokie, taka stawka rynkowa może nie istnieć, a w wyjątkowych okolicznościach, element pomocowy gwarancji może okazać się tak wysoki, jak kwota skutecznie zabezpieczona tą gwarancją;

[...]

- d) czy przy określaniu stawki rynkowej gwarancji, na podstawie której można wyliczyć element pomocy przez porównanie go z faktycznie zapłaconą stawką, uwzględniono specyfikę gwarancji i kredytu [...] [zob. szczegółowe informacje w pkt 3.2 lit. d)]”.

7 Punkt 4.2 tego komunikatu stanowi:

„Dla gwarancji indywidualnej równowartość dotacji gotówkowej dla gwarancji wylicza się jako różnicę pomiędzy ceną rynkową gwarancji a faktyczną ceną zapłaconą.

W razie braku na rynku gwarancji na dany typ transakcji, brak jest także ceny rynkowej gwarancji. W takim przypadku element pomocy należy wyliczyć w taki sam sposób, jak równowartość dotacji dla kredytu preferencyjnego (soft loan), mianowicie jako różnicę pomiędzy określoną rynkową stopą procentową, którą musiałoby zapłacić przedsiębiorstwo bez gwarancji a stopą procentową uzyskaną dzięki gwarancji państwa, po uwzględnieniu wszelkich zapłaconych stawek. Jeśli rynkowej stopy procentowej nie ma, a państwo członkowskie pragnie zastosować stopę referencyjną jako zamiennik, Komisja podkreśla, że warunki określone w komunikacie o stawkach referencyjnych [...] obowiązują w odniesieniu do wyliczenia intensywności pomocy dla indywidualnej gwarancji. Oznacza to, że należy zwrócić odpowiednią uwagę na zwiększenia, które mają być dodane do stopy bazowej, aby uwzględnić właściwy profil ryzyka związany z działalnością przedsiębiorstwa uzyskującego gwarancję będącą przedmiotem gwarancji i dostarczonych zabezpieczeń”.

Okoliczności powstania sporu i sporna decyzja

- 8 Valencia CF jest zawodowym klubem piłkarskim z siedzibą w Walencji, Hiszpania. Fundación Valencia (fundacja Walencja, zwana dalej „FV”) jest organizacją o celu niezarobkowym, której głównym celem jest zachowanie, rozpowszechnianie i promowanie aspektów sportowych, kulturowych i społecznych klubu Valencia CF oraz jego relacji z kibicami.

- 9 W dniu 5 listopada 2009 r. Instituto Valenciano de Finanzas (walencki instytut finansowy, zwany dalej „IVF”), instytucja finansowa Generalitat Valenciana (Hiszpania), udzielił FV gwarancji na kredyt bankowy w wysokości 75 mln EUR udzielony przez Bancaja, w wyniku czego fundacja ta nabyła 70,6% akcji Valencia CF (zwanej dalej „środkiem1”).
- 10 Gwarancja obejmowała 100% kwoty głównej kredytu plus odsetki i koszty gwarantowanej transakcji. W zamian FV był zobowiązany do zapłaty na rzecz IVF rocznej stawki za gwarancję w wysokości 0,5%. IVF otrzymał jako zastaw drugiego stopnia, tytułem regwarancji, akcje Valencia CF nabyte przez FV. Kredyt objęty gwarancją został udzielony na 6 lat. Stopa oprocentowania zabezpieczonego kredytu wynosiła 6% w pierwszym roku, a następnie odpowiadała rocznej stopie procentowej „Euro Interbank Offered Rate” (Euribor) plus 3,5% marży, przy czym oprocentowanie nie mogło być niższe niż 6%. Pobrano również 1% prowizji za udostępnienie środków. Harmonogram spłaty kredytu przewidywał spłatę odsetek począwszy od sierpnia 2010 r. oraz spłatę kwoty głównej w dwóch transzach w wysokości 37,5 mln EUR każda, odpowiednio w dniach 26 sierpnia 2014 r. i 26 sierpnia 2015 r. Przewidziano, że spłata gwarantowanego kredytu (kwoty głównej oraz odsetek) zostanie sfinansowana ze sprzedaży akcji Valencia CF nabytych przez FV.
- 11 W dniu 10 listopada 2010 r. IVF dokonał zwiększenia gwarancji na rzecz FV o 6 mln EUR, aby uzyskać podwyższenie kwoty kredytu, który został już udzielony przez Bancaja, w celu pokrycia spłaty kwoty głównej, odsetek i kosztów należnych w związku ze spłatą odsetek od kredytu objętego gwarancją z dnia 26 sierpnia 2010 r. (zwanego dalej „środkiem 4”).
- 12 Wobec powzięcia wiedzy o istnieniu domniemanej pomocy państwa udzielonej przez Generalitat Valenciana w formie gwarancji bankowych na rzecz Elche Club de Fútbol SAD, Hércules Club de Fútbol SAD i Valencia CF Komisja w dniu 8 kwietnia 2013 r. wezwała Królestwo Hiszpanii do przedstawienia uwag dotyczących tych informacji. Królestwo Hiszpanii udzieliło odpowiedzi w dniach 27 maja i 3 czerwca 2013 r.
- 13 Pismem z dnia 18 grudnia 2013 r. Komisja doręczyła temu państwu członkowskiemu decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE, w której wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag i wyjaśniła, w szczególności w motywach 27–29 i 51 tej decyzji:

„(27) W tym przypadku Komisja nie wie, jaka jest wartość referencyjna dla odpowiedniej prowizji za udzielenie gwarancji, która mogłaby być oferowana na rynku finansowym w odniesieniu do gwarancji podobnych do gwarancji udzielonych przez IVF. Niemniej roczna prowizja za udzielenie gwarancji w wysokości 0,5% z tytułu nabycia akcji Valencia CF [...] nie wydaje się na pierwszy rzut oka odzwierciedlać ryzyka braku spłaty objętych gwarancjami kredytów, ponieważ wydaje się, że Valencia CF [...] miał trudności finansowe już w dniu udzielenia owych gwarancji. [...]

(28) Komisja zwraca również uwagę, iż oprócz tego, że gwarancje zostały przyznane przedsiębiorstwom, które najwyraźniej znajdują się w trudnej sytuacji finansowej, obejmują one 100% gwarantowanych kwot. Sugeruje to, że podmioty gospodarcze działające na rynku nie są skłonne ponosić ryzyka niewypłacalności beneficjentów. Komisja ma zatem wątpliwości co do tego, czy beneficjenci mogą uzyskać przedmiotowe gwarancje po tej cenie i w tych warunkach rynkowych. Ponadto Komisja ma wątpliwości, czy bez gwarancji państwowej instytucja finansowa byłaby gotowa udzielić beneficjentom kredytu jakiegokolwiek rodzaju.

- (29) W związku z powyższym Komisja uważa na tym etapie, że gwarancje udzielone przez państwo w latach 2008, 2010 i 2011 przysporzyły korzyści podmiotom, którym udzielono kredytów. [...]
- [...]
- (51) Komisja ma wątpliwości co do tego, czy IVF udzielił omawianych gwarancji zgodnie z kryteriami rynkowymi, w szczególności po zbadaniu sytuacji finansowej i perspektyw rentowności podmiotów, które ostatecznie skorzystały z kredytów. [...].
- 14 Z motywów 2–5 spornej decyzji wynika, że w trakcie formalnego postępowania wyjaśniającego, po pierwsze, Komisja otrzymała w latach 2013–2016 uwagi, informacje, dodatkowe informacje i dalsze wyjaśnienia, w szczególności od Królestwa Hiszpanii, IVF, FV, a także Valencia CF, a po drugie, w dniu 29 stycznia 2015 r. w Brukseli odbyło się spotkanie służb Komisji z władzami hiszpańskimi, przedstawicielami IVF i przedstawicielami Valencia CF.
- 15 W spornej decyzji Komisja stwierdziła w szczególności, że środki 1 i 4 stanowią bezprawnie przyznaną i niezgodną z rynkiem wewnętrznym pomoc w wysokości odpowiednio 19 193 000 EUR i 1 188 000 EUR, oraz nakazała Królestwu Hiszpanii odzyskanie tej pomocy w sposób bezzwłoczny i skuteczny.
- 16 W sekcji 7.1 tej decyzji, zatytułowanej „Istnienie pomocy państwa”, Komisja uznała w szczególności:
- „[...]
- (77) [...] już od czerwca 2007 r. oraz w czasie, gdy przyznano środki 1 i 4, Valencia CF znajdował się w trudnej sytuacji w rozumieniu pkt 11 wytycznych dotyczących restrukturyzacji z 2004 r. [...]
- [...]
- (80) Jednocześnie Komisja zauważa, że Valencia CF [...] nie znajdował[...] się w skrajnie trudnej sytuacji w rozumieniu pkt 2.2 i pkt 4.1 lit. a) obwieszczenia [komunikatu] w sprawie gwarancji z 2008 r. [...]
- [...]
- (82) [...] W świetle powyższego Komisja utrzymuje, że Valencia CF znajdował[...] się w trudnej sytuacji w czasie, gdy przyznano środki 1 i 4.
- (83) Reasumując, ponieważ według Komisji w czasie wdrożenia środków trzy omawiane kluby znajdowały się w trudnej sytuacji finansowej, można uznać, że ich rating kształtował się na poziomie kategorii CCC [...]
- [...]

(85) Jeżeli chodzi o element pomocy w ramach przedmiotowych środków, z których każdy obejmuje gwarancje państwowe, Komisja przywołuje pkt 2.2 i 3.2 obwieszczenia [komunikatu] w sprawie gwarancji [...]. Jak wynika z [tego komunikatu], Komisja może wykluczyć istnienie pomocy państwa, gdy spełnione są pewne warunki, np. gdy kredytobiorca nie znajduje się w trudnej sytuacji finansowej i gwarancja nie obejmuje więcej niż 80% niespłaconego kredytu lub innego zobowiązania finansowego. Jeżeli jednak kredytobiorca nie płaci za gwarancję ceny uwzględniającej ryzyko, uzyskuje korzyść. Ponadto, w przypadku gdy kredytobiorca jest przedsiębiorstwem w trudnej sytuacji finansowej, nie byłby w stanie znaleźć bez gwarancji państwowej instytucji finansowej gotowej udzielić mu kredytu na jakichkolwiek warunkach.

(86) Dlatego Komisja nie zgadza się z twierdzeniem Hiszpanii, że spełniono warunki określone w [komunikacie] w sprawie gwarancji. Odnosząc te kryteria do przedmiotowej sprawy, Komisja uważa, że:

a) w czasie, gdy przyznano środki 1 [...] i 4, Valencia CF [znajdował się] w trudnej sytuacji finansowej (zob. motywy 70–82 powyżej);

[...]

c) zważywszy na trudną sytuację Valencia CF [...], a w szczególności [jego] wysoki stosunek kapitału obcego do kapitału własnego czy ujemny stan kapitału własnego w czasie przyznania rozpatrywanych środków, nie można uznać rocznych opłat w wysokości 0,5–1% pobieranych z tytułu przedmiotowych gwarancji za odzwierciedlające ryzyko związane z niemożnością spłaty gwarantowanych kredytów.

(87) Na podstawie powyższych ustaleń Komisja uważa, że środki 1 [...] i 4 nie spełniają warunków określonych w [komunikacie] w sprawie gwarancji [...], a tym samym stwierdza, że beneficjenci tych środków nie uzyskaliby ich na takich samych warunkach na rynku, w związku z czym stanowią one dla nich nienależną korzyść.

[...]”.

17 W sekcji 7.2 rzeczowej decyzji, zatytułowanej „Określenie kwoty pomocy”, Komisja stwierdziła w szczególności, w motywie 93:

„Zgodnie z pkt 4.2 [komunikatu] w sprawie gwarancji [...] Komisja uznaje, że w przypadku każdej gwarancji kwota pomocy jest równa kwocie elementu stanowiącego subwencję, tj. kwocie wynikającej z różnicy między stopą procentową kredytu rzeczywiście zastosowaną dzięki gwarancji państwowej powiększonej o opłatę z tytułu gwarancji a stopą procentową, która zostałaby zastosowana w odniesieniu do danego kredytu bez gwarancji państwowych. Komisja zwraca uwagę, że ze względu na ograniczoną liczbę podobnych transakcji możliwych do zaobserwowania na rynku ten wskaźnik odniesienia nie zapewni miarodajnego porównania. Dlatego Komisja zastosuje odpowiednią stopę referencyjną [...], która wynosi 1000 punktów bazowych w związku trudnościami trzech omawianych klubów piłkarskich oraz bardzo niską wartością zabezpieczeń kredytu plus od 124 do 149 punktów bazowych z tytułu stóp bazowych obowiązujących w Hiszpanii w czasie, gdy przyznano środki pomocy. Rzeczywiście każdy kredyt był zabezpieczony zastawem na nabytych akcjach klubów. Kluby znajdowały się jednak w trudnej sytuacji, tj. prowadziły działalność przynoszącą straty, a ponadto zabrakło wiarygodnego planu przywrócenia rentowności, z którego wynikałoby, że prowadzona działalność będzie przynosić akcjonariuszom zyski zamiast strat. Dlatego straty klubów zawierały się w cenie akcji tych klubów, w związku z czym wartość tych akcji jako zabezpieczenia kredytu była bliska zeru.

Z obliczeń Komisji wynika, że kwota pomocy w ramach środków będących przedmiotem oceny wyniosłaby 20,381 mln EUR w przypadku Valencia CF (19,193 mln EUR – środek 1 plus 1,188 mln EUR – środek 4) [...]. Obliczenia Komisji są następujące:

a) w odniesieniu do środka 1: zastosowaną stopę procentową 6,5% odejmuje się od mającej zastosowanie rynkowej stopy procentowej 11,45%, tj. 1000 punktów bazowych dla Valencia CF plus 145 punktów bazowych z tytułu stopy bazowej dla Hiszpanii w listopadzie 2009 r. [...] Wynik zostaje przemnożony przez kwotę pożyczki w wysokości 75 mln EUR i przez rzeczywisty czas trwania kredytu, który wynosi 5,17 lat. Końcowy wynik równa się 19,193 mln EUR.

[...]

d) w odniesieniu do środka 4: zastosowaną stopę procentową 6,5% odejmuje się od mającej zastosowanie rynkowej stopy procentowej 11,45%, tj. 1000 punktów bazowych dla Valencia CF plus 145 punktów bazowych z tytułu stopy bazowej dla Hiszpanii w listopadzie 2010 r. [...]. Wynik zostaje przemnożony przez kwotę pożyczki w wysokości 6 mln EUR i przez pozostały czas trwania kredytu, który wynosi 4 lata. Końcowy wynik równa się 1,188 mln EUR”.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 18 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 20 października 2016 r. Valencia CF wniósł skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji.
- 19 Na poparcie tej skargi Valencia CF podniósł osiem zarzutów, z których pierwszy i trzeci dotyczyły odpowiednio oczywistych błędów w ocenie w zakresie określenia korzyści i obliczenia kwoty pomocy.
- 20 W zaskarżonym wyroku Sąd uwzględnił zarzuty pierwszy i trzeci i w konsekwencji stwierdził nieważność spornej decyzji w odniesieniu do środków nr 1 i 4.

Żądania stron

- 21 Komisja wnosi do Trybunału o:
 - uchylenie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do środka 1;
 - przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania oraz
 - rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów w orzeczeniu kończącym postępowanie.
- 22 Valencia CF i Królestwo Hiszpanii wnoszą do Trybunału o oddalenie odwołania i obciążenie Komisji kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

- 23 Na poparcie odwołania Komisja podnosi jeden zarzut, oparty na błędnej wykładni w pkt 124–138 zaskarżonego wyroku pojęcia „korzyści gospodarczej” w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, wynikającej przede wszystkim z błędnej wykładni spornej decyzji i komunikatu w sprawie gwarancji, następnie z naruszenia granic spoczywającego na niej ciężaru dowodu i obowiązku staranności, a wreszcie z przeinaczenia okoliczności faktycznych.
- 24 Valencia CF kwestionuje w szczególności dopuszczalność tego odwołania.

W przedmiocie dopuszczalności

Argumentacja stron

- 25 Valencia CF uważa, po pierwsze, że poza ogólnym przywołaniem pkt 124–138 zaskarżonego wyroku Komisja nie wskazuje z wymaganą dokładnością punktów tego wyroku, które kwestionuje.
- 26 Po drugie, zdaniem Valencia CF Komisja ogranicza się do powtórzenia swych własnych zarzutów i argumentów, które podniosła już przed Sądem w odniesieniu do ciężącego na niej obowiązku uzasadnienia, co oznacza, że chce ona doprowadzić do ponownego zbadania skargi i proponuje w związku z tym nową ocenę stanu faktycznego.
- 27 Po trzecie, Valencia CF twierdzi, że ponieważ komunikat w sprawie gwarancji nie jest instrumentem prawa pozytywnego Unii, jego ewentualne naruszenie nie może zostać zakwalifikowane jako „kwestia prawna” w rozumieniu art. 58 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, którą Trybunał mógłby zbadać w ramach odwołania.
- 28 Komisja nie zgadza się z tą argumentacją.

Ocena Trybunału

- 29 Z art. 256 TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 168 § 1 lit. d) i art. 169 regulaminu postępowania przed Trybunałem wynika, że odwołanie musi dokładnie wskazywać zakwestionowane części wyroku lub postanowienia, którego uchylecia wnoszący je się domaga, oraz argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają to żądanie. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału wymogu tego nie spełnia odwołanie, w którym ograniczono się jedynie do powtórzenia zarzutów i argumentów przedstawionych już przed Sądem. Odwołanie takie jest w rzeczywistości jedynie wnioskiem o ponowne zbadanie skargi wniesionej do Sądu, co nie należy do właściwości Trybunału (wyrok z dnia 24 marca 2022 r., Hermann Albers/Komisja, C-656/20 P, niepublikowany, EU:C:2022:222, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 30 W niniejszej sprawie, po pierwsze, wbrew temu, co twierdzi Valencia CF, Komisja dokładnie wskazała kwestionowane części zaskarżonego wyroku oraz argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają jej żądanie uchylecia tego wyroku.

- 31 Po drugie, instytucja ta nie ogranicza się również do powtórzenia zarzutów i argumentów przedstawionych już przed Sądem, ale kwestionuje konkretnie wykładnię lub zastosowanie prawa Unii dokonane przez Sąd.
- 32 W tym względzie należy przypomnieć, że gdy wnoszący odwołanie kwestionuje dokonane przez Sąd wykładnię lub zastosowanie prawa Unii, kwestie prawne rozpatrywane w pierwszej instancji mogą ponownie być rozważane w ramach odwołania. Gdyby bowiem wnoszący odwołanie nie mógł oprzeć odwołania na zarzutach i argumentach podniesionych już przed Sądem, postępowanie odwoławcze byłoby częściowo pozbawione sensu (wyrok z dnia 24 marca 2022 r., Hermann Albers/Komisja, C-656/20 P, niepublikowany, EU:C:2022:222, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 33 Po trzecie, wbrew temu, co twierdzi Valencia CF, ustalenie, czy Sąd naruszył prawo na etapie przeprowadzania kontroli, czy Komisja zastosowała się do komunikatu w sprawie gwarancji, może wymagać rozstrzygnięcia kwestii prawnych w rozumieniu art. 58 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, a zatem Trybunał jest uprawniony do przeanalizowania tych kwestii w ramach odwołania.
- 34 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem analiza, którą ma obowiązek przeprowadzić Komisja przy stosowaniu kryterium podmiotu prywatnego, wymaga bowiem dokonania złożonej oceny ekonomicznej (wyrok z dnia 11 listopada 2021 r., Autostrada Wielkopolska/Komisja i Polska, C-933/19 P, EU:C:2021:905, pkt 116 i przytoczone tam orzecznictwo), w ramach której instytucja ta dysponuje szerokim zakresem uznania (zob. podobnie wyrok z dnia 11 września 2014 r., CB/Komisja, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 35 Zgodnie z dobrze utrwalonym orzecznictwem, przyjmując takie normy postępowania i ogłaszając poprzez publikację, że będą one od tej pory stosowane do przypadków w nich przewidzianych, Komisja sama sobie wyznacza granice korzystania z tego zakresu uznania i co do zasady nie może odejść od tych norm bez narażania się, w odpowiednim przypadku, na sankcję z tytułu naruszenia ogólnych zasad prawa, takich jak zasada równego traktowania lub zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań (wyroki: z dnia 2 grudnia 2010 r., Holland Malt/Komisja, C-464/09 P, EU:C:2010:733, pkt 46; z dnia 3 września 2020 r., Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland i in./Komisja, C-817/18 P, EU:C:2020:637, pkt 100 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 36 W związku z tym w dziedzinie pomocy państwa Komisja jest związana przyjętymi przez siebie wytycznymi, o ile nie odbiegają one od postanowień traktatu FUE, a ich stosowanie nie narusza ogólnych zasad prawa, takich jak zasada równego traktowania (wyrok z dnia 3 września 2020 r., Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland i in./Komisja, C-817/18 P, EU:C:2020:637, pkt 101 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 37 Tymczasem, jak wynika w szczególności z pkt 3.1 i 4.1 komunikatu w sprawie gwarancji, dokument ten zawiera ogłoszone przez Komisję zasady postępowania dotyczące w szczególności korzystania przez nią z przysługującego jej zakresu uznania przy dokonywaniu złożonych ocen ekonomicznych w świetle zasady podmiotu prywatnego.
- 38 Wynika z tego, że odwołanie jest dopuszczalne w całości.

Co do istoty

Argumentacja stron

- 39 W pierwszej kolejności Komisja utrzymuje, że Sąd dokonał błędnej wykładni spornej decyzji, uznając w pkt 138 zaskarżonego wyroku, iż instytucja ta uznała, że nie istniała cena rynkowa przedmiotowej stawki za gwarancję. W motywie 93 lit. a) spornej decyzji instytucja ta wskazała bowiem mającą zastosowanie rynkową stopę procentową, której wysokość ustaliła na 11,45%, po tym jak przede wszystkim przeanalizowała sytuację Valencia CF w dniu udzielenia gwarancji, następnie uznała, że rating tego klubu kształtuje się na poziomie kategorii CCC, a wreszcie przeanalizowała cechy przedmiotowej gwarancji.
- 40 W tym względzie błędna wykładnia spornej decyzji dokonana przez Sąd opiera się zdaniem Komisji zasadniczo na ocenach przedstawionych przezeń w pkt 124–130 zaskarżonego wyroku.
- 41 W szczególności w pkt 124 zaskarżonego wyroku Sąd nie uwzględnił – przy dokonywaniu wykładni motywu 85 spornej decyzji – okoliczności, że Komisja zasadniczo podała w wątpliwość cenę, za jaką uzyskano gwarancję, a nie możliwość uzyskania gwarancji czy kredytu na rynku, co znajduje potwierdzenie w dalszej argumentacji, która opiera się na twierdzeniu, że zapłacona cena była zbyt niska. W pkt 125 zaskarżonego wyroku Sąd niesłusznie uznał, w świetle treści motywu 93 lit. a) spornej decyzji, że Komisja nie podała ceny rynkowej w celu dokonania oceny spornej stawki za gwarancję.
- 42 W pkt 126 zaskarżonego wyroku Sąd, po pierwsze, przedstawił wnioskowanie oparte na dokonanej w pkt 124 i 125 tego wyroku błędnej ocenie, zgodnie z którą Komisja nie próbowała ustalić ceny rynkowej, z którą należało porównać sporną stawkę gwarancyjną. Po drugie, Sąd niesłusznie stwierdził, że Komisja nie zbadała wszystkich istotnych cech gwarancji i kredytu, który owa gwarancja zabezpieczała, a w szczególności istnienia zabezpieczeń udzielonych przez kredytobiorcę. Komisja oparła się bowiem na tych cechach i zabezpieczeniach w celu ustalenia w motywie 93 spornej decyzji ceny rynkowej gwarancji.
- 43 W drugiej kolejności Komisja podnosi, że Sąd błędnie zinterpretował komunikat w sprawie gwarancji. Uznając bowiem w pkt 132–134 zaskarżonego wyroku, iż Komisja założyła, że żadna instytucja finansowa nie mogłaby stać się gwarantem zagrożonego przedsiębiorstwa, że komunikat w sprawie gwarancji nie przewiduje żadnego ogólnego domniemania tego rodzaju i że w konsekwencji Komisja błędnie zastosowała ten komunikat i uchybiła ciążącemu na niej obowiązкови przeprowadzenia całościowej oceny z uwzględnieniem wszystkich dowodów istotnych w niniejszej sprawie, które umożliwiają jej ustalenie, czy strona skarżąca nie uzyskała w sposób oczywisty porównywalnych udogodnień ze strony podmiotu prywatnego, Sąd obarczył swe rozumowanie następującymi błędami:
- błędnie założył, że Komisja wykluczyła istnienie ceny rynkowej gwarancji takiej jak ta analizowana w niniejszej sprawie;
 - błędnie uznał, że zastosowanie stóp referencyjnych jest porównywalne z domniemaniem, podczas gdy Komisja szczegółowo wyjaśniła, że zastosowanie tych stóp stanowiło integralną część empirycznego badania mającego na celu ustalenie wskaźnika ceny rynkowej gwarancji;
 - błędnie zinterpretował komunikat w sprawie gwarancji jako przewidujący ścisłą hierarchię pomiędzy metodami rynkowymi a metodami referencyjnymi, mimo że komunikat ten nie

ustanawia takiej hierarchii, a obie te metody mają na celu ustalenie ceny rynkowej gwarancji i opierają się na danych rynkowych;

- błędnie uznał, że zastosowanie stopy referencyjnej oznacza uchybienie przez Komisję spoczywającemu na niej obowiązowi dokonania całościowej oceny z uwzględnieniem wszystkich dowodów istotnych w niniejszej sprawie, które umożliwiają jej ustalenie, czy Valencia CF nie uzyskałby porównywalnych udogodnień ze strony podmiotu prywatnego, zważywszy, że owa stopa referencyjna ma zastosowanie w związku ze szczegółową analizą sytuacji przedsiębiorstwa będącego beneficjentem oraz cech gwarancji i kredytu, który owa gwarancja zabezpiecza, którą to analizę Sąd przedstawił ponadto w pkt 62–105 zaskarżonego wyroku, oraz
 - w ramach analizy dokonanej w pkt 132–134 zaskarżonego wyroku sam naruszył wynikające z orzecznictwa wymogi dotyczące całościowej oceny, przypisując decydujące znaczenie poszukiwaniu transakcji czysto hipotetycznych i bardzo mało prawdopodobnych, których znaczenie nie jest oczywiste w sytuacji, w której całościowa ocena przeprowadzona przez Komisję na podstawie kluczowych elementów obiektywnych wyraźnie wskazuje na to, że przedmiotowa gwarancja nie została udzielona po cenie rynkowej.
- 44 W każdym razie Komisja podnosi, że obliczając stopę referencyjną zgodnie z pkt 4.2 komunikatu w sprawie gwarancji, ustaliła ona cenę rynkową rozpatrywanej operacji finansowania. Dokonała ona również całościowej oceny korzyści, biorąc przy tym pod uwagę sytuację Valencia CF w dniu udzielenia gwarancji i rating tego klubu na poziomie kategorii CCC, a także cechy przedmiotowej gwarancji.
- 45 W trzeciej kolejności Komisja twierdzi, że Sąd nałożył na nią nadmierny obowiązek staranności i nadmierny ciężar dowodu, gdy w pkt 131–138 zaskarżonego wyroku uznał, że instytucja ta nie zbadała w wystarczający sposób, czy istnieje odpowiednia referencyjna stawka gwarancyjna oferowana na rynkach finansowych, założył, że żadna instytucja finansowa nie zdecydowałaby się na udzielenie gwarancji zagrożonemu przedsiębiorstwu, i założył, że nie istnieje rynkowa cena rynkowa podobnego kredytu nieobjętego gwarancją. W szczególności w pkt 137 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie uznał, że Komisja miała obowiązek zwrócić się do zainteresowanego państwa członkowskiego lub do innych źródeł o udzielenie informacji na temat istnienia kredytów podobnych do kredytu, do którego odnosi się sporna transakcja.
- 46 Komisja zauważa, iż w motywach 27–29, 50 i 51 decyzji o wszczęciu postępowania podniosła, że Valencia CF jest przedsiębiorstwem znajdującym się w trudnej sytuacji, że szereg czynników wskazuje, iż stawka zapłacona za gwarancję nie była zgodna z ceną rynkową, i że nic nie wskazuje na istnienie podobnych transakcji na rynku. Wyraziła ona zatem wątpliwości co do istnienia na rynku finansowym podobnych gwarancji, które mogłyby posłużyć za wartość referencyjną, i wskazała, że wydaje się, iż podmioty gospodarcze działające na rynku nie są skłonne ponosić ryzyka niewypłacalności beneficjentów. W decyzji tej Komisja wezwała również Królestwo Hiszpanii i zainteresowane strony do przedstawienia uwag w tym względzie oraz zwróciła się do tego państwa członkowskiego o dostarczenie jej wszelkich informacji istotnych dla oceny pomocy.
- 47 Tymczasem FV wskazał w swoich uwagach, że nie wie, czy na rynku istnieją podobne, porównywalne gwarancje, które mogłyby posłużyć za punkt odniesienia przy ustalaniu stawki za gwarancję.

- 48 W związku z tym, ponieważ w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja przedstawiła rozumowanie oparte na trudnościach Valencia CF oraz na cechach przedmiotowej gwarancji, nie zaś nie wskazuje na to, że na rynku istnieją podobne transakcje, co zostało potwierdzone przez zainteresowane strony, instytucja ta wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu. Spoczywający na Komisji obowiązek staranności nie oznacza, że powinna ona poszukiwać elementów, których istnienie jest nieprawdopodobne lub jedynie hipotetyczne. Wezwanie zawarte w decyzji o wszczęciu postępowania jest wystarczające, aby państwo członkowskie i zainteresowane strony informowały o podobnych transakcjach, jeśli takie mają miejsce.
- 49 Według Komisji w zasadzie to państwo członkowskie, które twierdzi, że działało jak racjonalny podmiot prywatny, powinno zbadać, czy na rynku zawierano podobne transakcje. Organy władzy publicznej i beneficjent danego środka znajdują się w lepszej sytuacji niż Komisja, aby stwierdzić istnienie podobnych transakcji. Ponadto nie można wymagać od Komisji, aby przedstawiała dowody negatywne. W oceni Komisji zaskarżony wyrok narusza zatem delikatną równowagę wynikającą z formalnego postępowania wyjaśniającego, która warunkuje jego rację bytu.
- 50 Zaskarżony wyrok jest ponadto sprzeczny z orzecznictwem wynikającym w szczególności z wyroku z dnia 2 kwietnia 1998 r., Komisja/Sytraval i Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, pkt 60), zgodnie z którym nie można zarzucać Komisji nieuwzględnienia ewentualnych okoliczności faktycznych lub prawnych, które mogły zostać jej przedstawione w toku postępowania administracyjnego, lecz które nie zostały jej przedstawione, ponieważ instytucja ta nie ma obowiązku ustalania z urzędu i na podstawie domysłów tego, jakie okoliczności mogły jej zostać przedstawione. Komisja może bowiem oprzeć się na spójnym zbiorze czynników, które wydają się wiarygodne, a przy przeprowadzaniu złożonej oceny normalnego poziomu gwarancji dysponuje ona zakresem uznania na podstawie informacji dostarczonych przez zainteresowane strony.
- 51 Komisja twierdzi, że Trybunał uznał, w szczególności w wyroku z dnia 26 marca 2020 r., Larko/Komisja (C-244/18 P, EU:C:2020:238), że kwota pomocy zawarta w gwarancji rozpatrywanej w sprawie, w której zapadł ten wyrok, została ustalona na podstawie oceny trudności doświadczanych przez przedsiębiorstwo, przy czym nie zastosowano wymogu dotyczącego bardziej szczegółowych danych rynkowych.
- 52 Bardziej ogólnie, jeśli chodzi o wykazanie istnienia pomocy, Komisja uważa, że jest zobowiązana do korzystania ze szczególnych uprawnień dochodzeniowych tylko wtedy, gdy nie dysponuje wystarczającymi elementami do wykazania istnienia pomocy, gdy jest świadoma istnienia ważnego elementu, którym nie dysponuje, a który może mieć wpływ na jej ocenę istnienia pomocy, lub gdy ma podstawy przypuszczać, że dane, którymi dysponuje, są niekompletne. Żadna z tych sytuacji nie ma jednak miejsca w niniejszej sprawie. W szczególności wbrew temu, co sugeruje Sąd w pkt 136 zaskarżonego wyroku, Komisja nie miała żadnego powodu, by zakładać, że informacje, którymi dysponuje, są fragmentaryczne, i mogła uznać, że jest w posiadaniu wszystkich istotnych informacji, jakie są niezbędne.
- 53 W czwartej kolejności Komisja podnosi, że Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, stwierdzając w pkt 137 zaskarżonego wyroku, że jej dochodzenie dotyczące warunków panujących na rynku i istnienia transakcji podobnych do zabezpieczonego gwarancją kredytu ogranicza się do przedstawienia wątpliwości w decyzji o wszczęciu postępowania i że Komisja nie powołała się na żaden inny dowód uzyskany w toku postępowania administracyjnego, który uzasadniałby jej ustalenia dotyczące braku dostatecznych informacji na temat porównywalnych transakcji.

Ponieważ w uwagach w przedmiocie decyzji o wszczęciu postępowania FV poruszył w istocie kwestię podobnych gwarancji na rynku, Komisja oparła swoje wnioski dotyczące braku podobnej transakcji na rynku również na istotnych informacjach dostarczonych przez beneficjenta.

- 54 Valencia CF i Królestwo Hiszpanii nie zgadzają się z tą argumentacją.

Ocena Trybunału

- 55 W pierwszej kolejności, co się tyczy zarzutu przeinaczenia okoliczności faktycznych, jakiego miał dopuścić się Sąd w pkt 137 zaskarżonego wyroku, który to zarzut powinien zostać zbadany na wstępie, należy przypomnieć, że w sytuacji gdy wnosząca odwołanie powołuje się na przeinaczenie przez Sąd materiału dowodowego, musi ona – zgodnie z art. 256 TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i art. 168 § 1 lit. d) regulaminu postępowania przed Trybunałem – dokładnie wskazać, które dowody zostały jej zdaniem przeinaczone przez Sąd, oraz wykazać błędy w ocenie, które w jej opinii doprowadziły do takiego przeinaczenia. Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem takie przeinaczenie powinno wynikać w sposób oczywisty z akt sprawy, w związku z czym nie powinno być potrzeby przeprowadzania nowej oceny okoliczności faktycznych i dowodów (wyrok z dnia 11 listopada 2021 r., Autostrada Wielkopolska/Komisja i Polska, C-933/19 P, EU:C:2021:905, pkt 94 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 56 W tym względzie wystarczy stwierdzić, że chociaż Komisja twierdzi, iż oparła swoje wnioski dotyczące braku podobnej transakcji na rynku również na istotnych informacjach przedstawionych przez beneficjenta, to jednak w spornej decyzji nie poparła ona tego twierdzenia żadną konkretną wzmianką o uwzględnieniu takich informacji.
- 57 W każdym razie, jak podkreśla zresztą Komisja, FV ograniczył się do stwierdzenia, że nie wie, czy na rynku istnieją podobne gwarancje, które to twierdzenie odnosi się do „odpowiedniej referencyjnej stawki gwarancyjnej na rynkach finansowych”, a nie do istnienia „ceny rynkowej podobnego kredytu nieobjętego gwarancją”, czyli jedynej ceny, o której wspomniano w pkt 137 zaskarżonego wyroku.
- 58 W tych okolicznościach nie można uznać, że treść pkt 137 zaskarżonego wyroku świadczy o przeinaczeniu, które w oczywisty sposób wynika z akt sprawy.
- 59 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o błędną wykładnię motywów 85 i 93 spornej decyzji, jaka miała zostać dokonana w pkt 124–126 i 138 zaskarżonego wyroku, wystarczy wskazać, że twierdzenie to jest efektem błędnego zrozumienia treści zaskarżonego wyroku.
- 60 Z rozumowania Sądu przedstawionego w pkt 124–137 tego wyroku wynika bowiem jednoznacznie, że zawarte w jego pkt 138 stwierdzenie, iż Komisja ustaliła, „że nie istniała rynkowa cena podobnego kredytu nieobjętego gwarancją”, odnosi się wyłącznie do ustalenia dokonanego przez Komisję w motywie 93 spornej decyzji, zgodnie z którym „ograniczon[a] liczb[a] podobnych transakcji możliwych do zaobserwowania na rynku [...] nie zapewni miarodajnego porównania” „między stopą procentową kredytu rzeczywiście zastosowaną dzięki gwarancji państwowej powiększonej o opłatę z tytułu gwarancji a stopą procentową, która zostałaby zastosowana w odniesieniu do danego kredytu bez gwarancji państwowych”, a nie do rozumowania przedstawionego w dalszej części owego motywu 93, gdzie wskazano, że „Komisja zastosuje odpowiednią stopę referencyjną” w celu określenia ceny rynkowej przedmiotowej stawki za gwarancję.

- 61 W trzeciej kolejności, co się tyczy błędnej wykładni komunikatu w sprawie gwarancji, jakiej miał dokonać Sąd, należy stwierdzić, po pierwsze, że argument, zgodnie z którym Sąd niesłusznie założył, iż Komisja wykluczyła istnienie ceny rynkowej w odniesieniu do gwarancji takiej jak analizowana w niniejszej sprawie, jest efektem tego samego błędnego zrozumienia treści zaskarżonego wyroku, o którym wspomniano w punkcie poprzednim.
- 62 Po drugie, efektem błędnego zrozumienia treści zaskarżonego wyroku jest również zarzut, że Sąd niesłusznie uznał, iż stosowanie stóp referencyjnych jest porównywalne z domniemaniem. Jak wynika bowiem z pkt 132–134 zaskarżonego wyroku, Sąd nie uznał, że stosowanie stóp referencyjnych jest porównywalne z domniemaniem, ale podkreślił, że Komisja założyła, nie uwzględniając przy tym treści komunikatu w sprawie gwarancji, że żadna instytucja finansowa nie zdecydowałaby się na udzielenie gwarancji zagrożonemu przedsiębiorstwu.
- 63 Ponadto w pkt 135–137 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że twierdzenie Komisji, zgodnie z którym „ograniczon[a] liczb[a] podobnych transakcji [...] na rynku” nie pozwalała na miarodajne porównanie stopy procentowej kredytu rzeczywiście zastosowanej dzięki gwarancji państwowej i powiększonej o stawkę za gwarancję ze stopą procentową, która zostałaby zastosowana w odniesieniu do kredytu bez gwarancji państwa, nie zostało uzasadnione w sposób wymagany prawem. Sąd ograniczył się zatem do odnotowania w pkt 130 zaskarżonego wyroku faktu, że Komisja posłużyła się stawkami referencyjnymi, ale nie zakwalifikował posłużenia się takimi stawkami jako „domniemania”.
- 64 Po trzecie, wbrew temu, co twierdzi Komisja, komunikat w sprawie gwarancji przewiduje hierarchię wśród metod, które należy stosować w celu stwierdzenia istnienia i określenia wartości elementu pomocy zawartego w danym środku.
- 65 Przede wszystkim, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 48–55 opinii, pkt 3.2 lit. d) tego komunikatu przewiduje w akapicie pierwszym, że do Komisji należy sprawdzenie, czy „ponoszone ryzyko” zostało wynagrodzone „odpowiednią stawką za kwotę będącą przedmiotem gwarancji”, zważywszy, że w przypadku gdy „cena gwarancji jest co najmniej tak wysoka, jak właściwy poziom odniesienia stawki za gwarancję na rynkach finansowych, gwarancja nie zawiera elementu pomocy”.
- 66 Następnie zgodnie z pkt 3.2 lit. d) akapit drugi tego komunikatu, tylko „[j]eśli na rynkach finansowych nie można znaleźć właściwego poziomu odniesienia stawki za gwarancję, należy porównać łączny koszt finansowy gwarantowanego kredytu, w tym stopę procentową kredytu i stawkę za gwarancję, z ceną rynkową podobnego kredytu bez gwarancji”.
- 67 Wynika z tego, że metodę pierwszą, która została przypomniana w pkt 65 niniejszego wyroku, należy zbadać w pierwszej kolejności, a w braku odpowiedniej referencyjnej stawki za gwarancję na rynkach finansowych należy zastosować metodę drugą, która została przypomniana w poprzednim punkcie tego wyroku. Ta hierarchia metod ustalania elementu pomocy zawartego w danym środku znajduje poparcie treści w pkt 4.2 komunikatu w sprawie gwarancji, w którym potwierdzono, w akapicie pierwszym, że w wypadku „gwarancji indywidualnej równowartość dotacji gotówkowej dla gwarancji wylicza się jako różnicę pomiędzy ceną rynkową gwarancji a faktyczną ceną zapłaconą”, i wyjaśniono, w akapicie drugim, że tylko w przypadku, gdy na rynku nie oferuje się gwarancji dla tego rodzaju transakcji, a zatem gdy nie istnieje cena rynkowa gwarancji, należy posłużyć się drugą metodą obliczania wartości elementu pomocy.

- 68 Zgodnie z pkt 3.2 lit. d) akapit drugi tego komunikatu w ramach tej metody jako element porównawczy przyjęto „cenę rynkową podobnego kredytu bez gwarancji”, a zgodnie z równoważnym sformułowaniem pkt 4.2 akapit drugi wskazanego komunikatu „określoną rynkową stopą procentową, którą musiałoby zapłacić przedsiębiorstwo bez [w braku] gwarancji”.
- 69 Wreszcie, z pkt 4.2 akapit drugi komunikatu w sprawie gwarancji wynika, że tylko „[j]eśli rynkowej stopy procentowej nie ma, a państwo członkowskie pragnie zastosować stopę referencyjną”, Komisja może posłużyć się tą drugą metodą, opartą na „stopie referencyjnej”. W szczególności posłużenie się kategorią sformułowaniem „należy wyliczyć” w zdaniu drugim akapitu drugiego tego punktu świadczy o tym, że Komisja ograniczyła swój zakres uznania przy wyborze metody zastosowanej w celu ustalenia istnienia i obliczenia wartości elementu pomocy zawartego w danym środku, co oznacza, że w braku możliwości zastosowania metody pierwszej instytucja ta powinna zastosować metodę drugą, jeżeli istnieje rynkowa stopa oprocentowania, i że w związku z tym może ona zastosować stopę referencyjną tylko wtedy, gdy rynkowa stopa oprocentowania nie istnieje.
- 70 Po czwarte, z błędnego zrozumienia zaskarżonego wyroku wynika argument, że Sąd błędnie uznał, iż zastosowanie stawki referencyjnej oznacza samo w sobie, że Komisja uchybiła ciążącemu na niej obowiązowi dokonania całościowej oceny z uwzględnieniem wszystkich dowodów istotnych w niniejszej sprawie, które umożliwiają jej ustalenie, czy Valencia CF nie uzyskałby porównywalnych udogodnień ze strony podmiotu prywatnego.
- 71 Z pkt 134 zaskarżonego wyroku wynika bowiem jednoznacznie, że dokonana przez Sąd ocena, zgodnie z którą Komisja uchybiła temu obowiązowi, wynika wyłącznie z zawartego w tym samym punkcie zaskarżonego wyroku stwierdzenia Sądu, w myśl którego „Komisja, zakładając, że żadna instytucja finansowa nie może wchodzić w pozycję gwaranta dla przedsiębiorstwa zagrożonego i że w konsekwencji na rynku nie oferowano odpowiedniej referencyjnej stawki gwarancyjnej, nie uwzględniła komunikatu w sprawie gwarancji, do czego jest zobowiązana”. Tymczasem żaden element treści tego punktu nie pozwala uznać, że poprzez to stwierdzenie Sąd uznał, iż samo zastosowanie stopy referencyjnej skutkuje uchybieniem wspomnianemu obowiązowi.
- 72 Po piąte, zważywszy, że w drodze analizy przeprowadzonej w pkt 132–134 zaskarżonego wyroku Sąd ograniczył się do zbadania, czy Komisja dokonała oceny zgodnie z wymogami, jakie sama sobie narzuciła poprzez wydanie komunikatu w sprawie gwarancji, nie można uwzględnić twierdzenia tej instytucji, zgodnie z którym Sąd sam naruszył wymogi dotyczące wymaganej całościowej oceny.
- 73 W czwartej kolejności, co się tyczy granic spoczywającego na Komisji ciężaru dowodu i obowiązku staranności, należy przypomnieć, że mając na uwadze cel realizowany poprzez art. 107 ust. 1 TFUE, jakim jest zapewnienie niezakłóconej konkurencji, w tym między przedsiębiorstwami publicznymi a prywatnymi, pojęcie „pomocy” w rozumieniu tego postanowienia nie może obejmować środka przyznanego przedsiębiorstwu przy użyciu zasobów państwowych, w sytuacji gdy przedsiębiorstwo to mogłoby uzyskać taką samą korzyść w okolicznościach, które odpowiadają normalnym warunkom rynkowym. Oceny warunków, w których tego rodzaju korzyść została przyznana, dokonuje się więc co do zasady z zastosowaniem zasady podmiotu prywatnego (wyrok z dnia 11 listopada 2021 r., Autostrada Wielkopolska/Komisja i Polska, C-933/19 P, EU:C:2021:905, pkt 105 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 74 A zatem, jeżeli zastosowanie ma zasada podmiotu prywatnego, jest ona jednym z elementów, które Komisja jest zobowiązana uwzględnić w celu ustalenia istnienia pomocy, a zatem zasada ta nie stanowi wyjątku, który znajduje zastosowanie wyłącznie na wniosek państwa członkowskiego, gdy uznano, że są spełnione znamiona pojęcia „pomocy państwa” określone w art. 107 ust. 1 TFUE (wyrok z dnia 11 listopada 2021 r., Autostrada Wielkopolska/Komisja i Polska, C-933/19 P, EU:C:2021:905, pkt 107 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 75 W takim wypadku to na Komisji spoczywa zatem ciężar dowodu, przy uwzględnieniu w szczególności informacji dostarczonych przez dane państwo członkowskie, że przesłanki zastosowania zasady podmiotu prywatnego nie zostały spełnione, w efekcie czego rozpatrywana interwencja państwa przysparza korzyści w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE (wyrok z dnia 11 listopada 2021 r., Autostrada Wielkopolska/Komisja i Polska, C-933/19 P, EU:C:2021:905, pkt 108 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 76 W tym kontekście do Komisji należy dokonanie całościowej oceny uwzględniającej wszelkie dowody istotne w danym przypadku, które umożliwiają jej ustalenie, czy jest oczywiste, że przedsiębiorstwo będące beneficjentem nie uzyskałoby porównywalnych udogodnień od takiego podmiotu prywatnego (wyrok z dnia 11 listopada 2021 r., Autostrada Wielkopolska/Komisja i Polska, C-933/19 P, EU:C:2021:905, pkt 110 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 77 W tym względzie należy uważać za istotną każdą informację mogącą mieć niedający się pominąć wpływ na podjęcie decyzji przez ostrożny i staranny w zwykłe przyjętym stopniu podmiot prywatny, który znajdowałby się w sytuacji możliwie najbardziej zbliżonej do sytuacji podmiotu należącego do sektora publicznego (wyrok z dnia 11 listopada 2021 r., Autostrada Wielkopolska/Komisja i Polska, C-933/19 P, EU:C:2021:905, pkt 112 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 78 Co więcej, Komisja jest zobowiązana, w interesie prawidłowego stosowania podstawowych postanowień traktatu FUE dotyczących pomocy państwa, do przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w sprawie kwestionowanych środków w sposób staranny i bezstronny, tak aby w chwili wydania decyzji końcowej dysponowała w tym celu możliwie najbardziej kompletnymi i wiarygodnymi informacjami (wyrok z dnia 11 listopada 2021 r., Autostrada Wielkopolska/Komisja i Polska, C-933/19 P, EU:C:2021:905, pkt 114 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 79 Komisja nie może bowiem zakładać, że przedsiębiorstwo odniosło korzyść stanowiącą pomoc państwa jedynie na podstawie negatywnego domniemania, opartego na braku informacji pozwalających na dojście do przeciwnego wniosku, gdy brak jest innych elementów pozwalających na pozytywne ustalenie istnienia takiej korzyści (wyrok z dnia 10 grudnia 2020 r., Comune di Milano/Komisja, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, pkt 111 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 80 W związku z tym, w sytuacji gdy okazuje się, że może mieć zastosowanie zasada podmiotu prywatnego, to na Komisji spoczywa obowiązek zwrócenia się do zainteresowanego państwa członkowskiego o dostarczenie jej wszelkich istotnych informacji, które umożliwią jej sprawdzenie, czy przesłanki stosowania tej zasady są spełnione (wyrok z dnia 10 grudnia 2020 r., Comune di Milano/Komisja, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, pkt 104 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 81 Ponieważ Komisja niekoniecznie posiada bezpośrednią wiedzę na temat okoliczności, w których podjęto decyzję o przyjęciu danego środka, musi ona w celu zastosowania tej zasady opierać się w dużej mierze na obiektywnych i możliwych do sprawdzenia dowodach przedstawionych przez dane państwo członkowskie (wyrok z dnia 10 grudnia 2020 r., *Comune di Milano/Komisja* C-160/19 P, EU:C:2020:1012, pkt 112).
- 82 Jednak nawet jeśli instytucja ta ma do czynienia z państwem członkowskim, które uchylając ciążącemu na nim obowiązkowi współpracy, nie dostarczyło jej informacji, których przekazania od niego zażądała, musi ona oprzeć swoje decyzje na dowodach o pewnej wiarygodności i spójności, które stanowią wystarczającą podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorstwo odniosło korzyść stanowiącą pomoc państwa, i które w związku z tym mogą stanowić poparcie dla wniosków, do jakich ona dochodzi (wyrok z dnia 26 marca 2020 r., *Larko/Komisja*, C-244/18 P, EU:C:2020:238, pkt 69 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 83 Wynika z tego, że przy badaniu istnienia pomocy państwa i jej zgodności z prawem może okazać się konieczne, by Komisja w razie potrzeby wyszła poza samo tylko badanie okoliczności faktycznych i prawnych podanych do jej wiadomości (wyrok z dnia 2 września 2021 r., *Komisja/Tempus Energy i Tempus Energy Technology*, C-57/19 P, EU:C:2021:663, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 84 Z orzecznictwa tego nie można jednak wywnioskować, że do Komisji należy poszukiwanie, z własnej inicjatywy i w braku jakichkolwiek przesłanek w tym zakresie, wszelkich informacji, które mogą mieć związek z rozpatrywaną przez nią sprawą, nawet jeśli takie informacje są powszechnie dostępne (wyrok z dnia 2 września 2021 r., *Komisja/Tempus Energy i Tempus Energy Technology*, C-57/19 P, EU:C:2021:663, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 85 W związku z tym sąd Unii powinien oceniać zgodność z prawem decyzji w sprawie pomocy państwa w świetle informacji, którymi Komisja mogła dysponować w dniu wydania tej decyzji, w tym informacji, które wydawały się istotne dla dokonania oceny zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 75 i 76 niniejszego wyroku oraz których przedstawienia Komisja mogła domagać się w toku postępowania administracyjnego (wyrok z dnia 11 listopada 2021 r., *Autostrada Wielkopolska/Komisja i Polska*, C-933/19 P, EU:C:2021:905, pkt 118 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 86 W niniejszej sprawie z pkt 132–135 i 137 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd z jednej strony uznał, iż Komisja, wydając komunikat w sprawie gwarancji, nałożyła na siebie obowiązek sprawdzenia przed zastosowaniem stopy referencyjnej, czy istnieje „odpowiednia referencyjna stawka gwarancyjna oferowana na rynkach finansowych” lub „cena rynkowa podobnego niezabezpieczonego [gwarancją] kredytu”. Z drugiej strony uznał on, że instytucja ta uchybiła temu obowiązkowi, ponieważ stwierdzenie braku odpowiedniej referencyjnej stawki gwarancyjnej oferowanej na rynkach finansowych jest efektem nieuwzględnienia tego komunikatu, a stwierdzenie braku ceny rynkowej podobnego niezabezpieczonego gwarancją kredytu nie zostało wykazane w sposób wymagany prawem.
- 87 W tym względzie, po pierwsze, z ustaleń dokonanych w pkt 64–68 niniejszego wyroku wynika, że Sąd słusznie orzekł, iż poprzez wydanie tego komunikatu Komisja nałożyła na siebie obowiązek sprawdzenia przed zastosowaniem stopy referencyjnej, czy „istnieje” odpowiednia referencyjna stawka gwarancyjna oferowana na rynkach finansowych, a jeśli nie, to czy „istnieje” cena rynkowa podobnego niezabezpieczonego gwarancją kredytu.

- 88 Po drugie, jak wskazał Sąd, w szczególności w pkt 124–126 zaskarżonego wyroku, żaden element treści spornej decyzji nie pozwala uznać, że Komisja sprawdziła, czy istnieje odpowiednia referencyjna stawka gwarancyjna oferowana na rynkach finansowych. Ograniczyła się ona bowiem do wykluczenia w motywie 86 lit. c) tej decyzji, że „zważywszy na trudną sytuację Valencia CF [...] roczn[e] opłat[y] w wysokości 0,5–1% pobieran[e] z tytułu przedmiotowych gwarancji [...] odzwierciedlają[...] ryzyko związane z niemożnością spłaty gwarantowanych kredytów”. Ponadto w sekcji 7.2 spornej decyzji, dotyczącej określenia kwoty pomocy, Komisja rozpoczęła swoje badanie w motywie 93 bezpośrednio od etapu drugiego, polegającego na sprawdzeniu, czy istnieje cena rynkowa podobnego niezabezpieczonego gwarancją kredytu.
- 89 Tymczasem jedynym wyjaśnieniem takiego podejścia w spornej decyzji jest to, że instytucja ta uznała, iż w przypadku przedsiębiorstwa znajdującego się w trudnej sytuacji nie istnieje odpowiednia referencyjna stawka gwarancyjna oferowana na rynkach finansowych.
- 90 Jednakże, jak wskazał Sąd w pkt 127 i 133 zaskarżonego wyroku, taka logika jest sprzeczna z komunikatem w sprawie gwarancji, który rozróżnia w pkt 4.1 lit. a) „w przypadku spółek mających trudności” sytuacje, w których „gwarant działający w warunkach rynkowych, jeśli istnieje, w momencie naliczania gwarancji naliczyłoby wysoką stawkę, uwzględniając spodziewany współczynnik braku spłaty, jakiego oczekuje”, od sytuacji, w których, jeśli „prawdopodobieństwo, że kredytobiorca nie będzie w stanie spłacić kredytu staje się szczególnie wysokie, taka stawka rynkowa może nie istnieć”.
- 91 Wynika z tego, że w myśl tego komunikatu ocena, zgodnie z którą Valencia CF znajdował się w trudnej sytuacji w momencie przyznania środka 1, nie wystarcza sama w sobie do stwierdzenia, że nie istnieje odpowiednia referencyjna stawka gwarancyjna oferowana na rynkach finansowych, ponieważ stwierdzenie takie wymaga co najmniej przeprowadzenia dodatkowej analizy oczekiwanego ryzyka braku spłaty.
- 92 W tym względzie w pkt 128 zaskarżonego wyroku Sąd wskazał ponadto, że Komisja dokonała rozróżnienia, w szczególności w motywach 77 i 80 spornej decyzji, pomiędzy różnymi rodzajami trudności, i uznał, że o ile w chwili przyznania tego środka Valencia CF był przedsiębiorstwem zagrożonym w rozumieniu wytycznych z 2004 r. dotyczących ratowania i restrukturyzacji, o tyle nie znajdował się on „w skrajnie trudnej sytuacji” w rozumieniu pkt 4.1 lit. a) komunikatu w sprawie gwarancji. Wynika z tego, że Sąd mógł uznać, iż Komisja nie wykazała w spornej decyzji, że prawdopodobieństwo, iż Valencia CF nie będzie mógł spłacić pożyczki, było „szczególnie wysokie” w rozumieniu rzeczonoego pkt 4.1 lit. a).
- 93 Tak więc Sąd nie naruszył prawa, orzekając, że Komisja uchybiła ciążącemu na niej obowiązкови uwzględnienia wszystkich istotnych okoliczności w niniejszej sprawie, oraz wbrew temu, co twierdzi ta instytucja, Sąd nie rozszerzył ciążącego na niej obowiązku staranności, tak aby wykraczał on poza granice tego, co czego instytucja ta zobowiązała się poprzez wydanie wspomnianego komunikatu.
- 94 Po trzecie, jak stwierdził Sąd w pkt 131, 135 i 137 zaskarżonego wyroku, żaden element treści spornej decyzji ani żadna okoliczność przedstawiona przed Sądem nie potwierdzają twierdzenia Komisji zawartego w motywie 93 spornej decyzji, zgodnie z którym to „ze względu na ograniczoną liczbę podobnych transakcji możliwych do zaobserwowania na rynku” wartość referencyjna ceny rynkowej kredytu niezabezpieczonego gwarancją „nie zapewni miarodajnego porównania”.

- 95 W tym względzie, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 79 i 80 opinii, instytucja ta wywnioskowała z własnego stwierdzenia, że w chwili przyznania środka 1 Valencia CF znajdował się w trudnej sytuacji, nie tylko to, że żadna instytucja finansowa nie udzieliłaby temu klubowi gwarancji, lecz również to, że wykluczone było istnienie podobnego kredytu niezabezpieczonego gwarancją.
- 96 Tymczasem, jako że istnienie zarówno odpowiedniej referencyjnej stawki gwarancyjnej oferowanej na rynkach finansowych, jak i ceny rynkowej podobnego niezabezpieczonego gwarancją kredytu może mieć zgodnie z komunikatem w sprawie gwarancji decydujące znaczenie dla stwierdzenia istnienia pomocy państwa i dla określenia jej wartości, są to elementy niezwykle istotne dla oceny, jaką powinna przeprowadzić Komisja w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 75 i 76 niniejszego wyroku.
- 97 O ile Komisja, wyrażając w pkt 28 decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego swoje wątpliwości co do gotowości instytucji finansowej do udzielenia Valencia CF podobnego kredytu niezabezpieczonego gwarancją państwa, spełniła przypomniany w pkt 80 niniejszego wyroku obowiązek zwrócenia się do zainteresowanego państwa członkowskiego o przekazanie stosownych informacji w tym względzie, o tyle bezsporne jest, że nie otrzymała ona od władz hiszpańskich żadnej odpowiedzi ani nie przedstawiła przed Sądem żadnej innej informacji, którą mogłaby dysponować w chwili wydania spornej decyzji.
- 98 W tych okolicznościach okazuje się, że Komisja nie wykazała przed Sądem, iż dysponuje informacjami o pewnej wiarygodności i spójności w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 82 niniejszego wyroku, które pozwoliłyby jej stwierdzić, że istnieje tylko „ograniczona liczba podobnych transakcji możliwych do zaobserwowania na rynku”, która „nie zapewni miarodajnego porównania” z wartością referencyjną ceny rynkowej podobnego niezabezpieczonego gwarancją kredytu.
- 99 Tymczasem, jak wynika z pkt 52 niniejszego wyroku, sama Komisja uważa, że może być zobowiązana do skorzystania ze swych szczególnych uprawnień dochodzeniowych, w szczególności w sytuacji, gdy nie dysponuje elementami wystarczającymi do wykazania istnienia pomocy lub gdy ma podstawy przypuszczać, że dane, którymi dysponuje, są niekompletne.
- 100 Ponieważ w drodze wydania komunikatu w sprawie gwarancji Komisja zobowiązała się do sprawdzenia, czy istnieje cena rynkowa podobnego niezabezpieczonego gwarancją kredytu, Sąd mógł uznać, nie naruszając przy tym prawa, że instytucja ta była zobowiązana, w okolicznościach takich jak te, które wynikają z ustaleń poczynionych w pkt 93–97 niniejszego wyroku, do wykroczenia poza samo badanie okoliczności faktycznych i prawnych podanych do jej wiadomości, w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 82 niniejszego wyroku, w reakcji na decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego.
- 101 Wbrew temu, co twierdzi Komisja, Sąd nie nałożył na nią w ten sposób nadmiernych obowiązków w zakresie staranności i ciężaru dowodu, lecz ograniczył się do stwierdzenia, że nie spełniła ona wymogów, które sama sobie narzuciła, wydając rzeczony komunikat. Nie zażądał on bowiem wcale, by instytucja ta przedstawiła dowody na brak istnienia na rynku transakcji o podobnym charakterze, lecz ograniczył się do wskazania, że Komisja nie poparła swojego twierdzenia ani nie skorzystała z przyznanej jej zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 84 niniejszego wyroku możliwości zwrócenia się w toku postępowania administracyjnego do władz hiszpańskich lub zainteresowanych stron z konkretnym żądaniem przedstawienia informacji mających istotne

znaczenie dla oceny, jaką instytucja ta miała przeprowadzić. W szczególności Trybunał nie wykluczył, że dla wypełnienia spoczywających na Komisji obowiązków w zakresie staranności i ciężaru dowodu wystarczające mogło być wystosowanie przez tę instytucję takiego konkretnego żądania w ramach wymiany korespondencji, o której mowa w pkt 14 niniejszego wyroku.

- 102 W świetle wszystkich powyższych rozważań jedyny zarzut podniesiony na poparcie odwołania należy oddalić jako bezzasadny, a w konsekwencji należy oddalić jako bezzasadne samo odwołanie.

W przedmiocie kosztów

- 103 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach.
- 104 Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 wspomnianego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 105 Ponieważ jedyny zarzut Komisji został oddalony, a Valencia CF wniósł o obciążenie jej kosztami postępowania, należy obciążyć tę instytucję, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Valencia CF.
- 106 Zgodnie z art. 140 § 1 regulaminu postępowania, który na mocy art. 184 § 1 tego regulaminu stosuje się odpowiednio do postępowania odwoławczego, państwa członkowskie, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenientów, pokrywają własne koszty. W konsekwencji Królestwo Hiszpanii, które uczestniczyło w postępowaniu przed Trybunałem, pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Komisja Europejska zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Valencia Club de Fútbol SAD.

3) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

Podpisy